

Vivian Conroy

BÜNTÉNY SZANTORININ

VIVIAN CONROY

• MISS ASHFORD NYOMOZ. •

Bűntény
SZANTORININ

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Last Seen in Santorini

Copyright © 2023 Vivian Conroy
Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title *Miss Ashford Investigates (2): Last Seen in Santorini*

Vivian Conroy asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Hungarian translation © Szigeti Judit, 2025
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIGETI JUDIT

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

ISBN 978 615 104 030 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése KENYŐ ILDIKÓ
Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2025
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

ELSŐ FEJEZET

1930. AUGUSZTUS

Miss Atalanta Ashford alig akarta elhinni, hogy a Velencei-lagúna tárul a szeme elé. A víz megszámlálhatatlan kék és zöld árnyalatban hullámozott, és a napfény mindent csillogóvá varázsolt: a Murano, a híres üvegsziget felé turistákat szállító hajók élénk színeit, Velence megannyi templomának a távolban meredező tornyait, és közelebb, a dokkon várakozó, fonott kosarakban a citromokat, amelyeket szállításra készítettek elő.

A levegő megtelt várakozással, mindenki sürgölődött, hogy hasznossá tegye magát, és a lehető legjobban töltsse el a gyönyörű napot. Az újonnan érkezők arról vitatkoztak, hová menjenek először: egy műhelybe vagy a múzeumba. Egy férfi, akinek a kalapja hanyagul ült sötét, göndör fürtjein, egy nagy vásznat cipelt, amelyet a legjobb helyen akart felállítani, hogy megörökíthesse látványt. A helyi aszszonyok virágokat és frissen sült édes finomságokat kínáltak. Onnan, ahol állt, Atalanta érezte a sütemények vaj- és cukorillatát. Úgy tűnt, ő az egyetlen, aki mozdulatlan, nem tolakodik a közeli kávézóba, hogy elfoglalja a lagúnára legjobb kilátást kínáló asztalt, és nem igyekszik felfedezni Murano világ színvonalú, fúvópipával készült üvegművészeti alkotásait. Olyan volt, mint egy szobor egy sürgölődő forgatag közepén. Magával ragadta a pillanat, képtelen volt elmozdulni, és alig akarta elhinni, hogy mindez valóban vele történik.

Nehezen tudta felfogni, hogy mindössze néhány héttel ezelőtt a napi rutinja még abból állt, hogy órákat tartott egy exkluzív svájci

bentlakásos iskolában. Szigorú időbeosztás szerint tanított franciát és zenét, evett, majd dolgozatokat és fogalmazásokat javított, és alig fél órája maradt, hogy sétáljon egyet a faházakkal és díszes erkélyekkel tarkított festői faluban, vagy feljebb a hegyen, a régi vár romjainál, amelyek a buján zöldellő völgy fölé magasodtak, ahol egy folyó kigyózott a hóborította hegyek között.

Ez volt a kedvenc időtöltése: sétálni és elképzelni, hogy valahol máshol jár, egy távoli, lehetőleg egzotikus tájon, a világ csodáit szemlélve. Azokat a helyeket csak könyvekből és képeslapokról ismerte, amelyeket a diákjai küldtek neki a nyári szünetek alatt. De a képzeletében életre keltek: a Parthenon fölé magasodó, fehérmárvány oszlopai vagy az olasz vidék álmos, napsütötte falvainak szőlőültetvényei és olajfaligetei. Elképzelte, hogy idegen beszédet hall, miközben beleharapott az egyszerű sajtos szendvicsebe, mintha az egy *calzone* lenne. Ám akármilyen képzelőereje volt is, azt soha nem gondolta volna, hogy az álmai hamarosan valóra válnak, és messze túlszárnyalják azt, amit valaha is el tudott képzelni.

És mindezt az ő drága nagyapjának köszönhetette.

A férfi egy vagyont hagyott rá, amikor meghalt: házakat a világ különböző pontjain, autókat, részvényeket és több pénzt, mint amit valaha is el tudna költeni. Emellett egy különleges hivatást is örökölt tőle: a nyomdokaiba lépve folytatta élete munkáját, vagyis diszkrét nyomozásokra vállalkozott a legmagasabb körökben. Az első esete egy buján zöldellő provence-i birtokra vezette, a gyönyörű levendulamezők közepére, ahol gazdag és híres emberek gyűltek össze Surmonne grófjának esküvőjére. A látvány lélegzetelállító volt a hófehér kúria karcsú tornyaival, a pompás rózsákkal és dáliaakkal teli kertjével, valamint egy lenyűgöző kagylókkal kirakott, föld alatti barlanggal, de Atalanta nem igazán tudta mindezt élvezni, miközben egy bonyolult rejtéllyel és egy mindenre elszánt gyilkossal találta szemben magát. Így hát, miután sikeresen lezárta az ügyet, úgy döntött, ideje egy kis pihenésnek. Néhány nap távol a bűnözéstől és az olyan komp-

likált kérdésektől, hogy vajon a teljesen normálisnak tűnő emberek lehetnek-e hidegvérű gyilkosok.

Hatalmas vagyona révén Atalanta bárhová elmehetett, ahová csak a szíve vágyott, így aztán elővette a dobozt, amelyben a kivágott újságcikkeket és a diákjaitól kapott képeslapokat gyűjtötte. Ezeken szerepeltek azok a helyszínek, ahová már jóval azelőtt el akart volna jutni, hogy pénze lett volna rá. A remények és álmok doboza volt ez, amely átszűrte őt a legnehezebb időszakokon, miután az apja meghalt, és teljesen egyedül maradt a világon, ráadásul hatalmas adósságokkal a vállán. Most, hogy minden sokkal jobbra fordult, a doboz olyan volt a számára, mint egy régi barát, és valahányszor felemelte a fedelét, a szíve mindig egy kicsit hevesebben dobogott.

Atalanta behunyta a szemét, beletűrt a dobozba, és előhúzott belőle egy képeslapot. Néhány pillanatig csak forgatta a kezében, majd kinyitotta a szemét, hogy lássa, mi lesz az úti célja a nyaralása során.

Velence.

Már pusztán a sötétsárgával, szinte aranyszínnel nyomtatott név láttán elállt a lélegzete. Velence bizonyára egy varázslatos város, amelyet csatornák szőnek keresztül utcák helyett, rengeteg elegáns híd ível át a mindenütt jelen lévő vízen, és amelyhez oly sok romantikus történet kapcsolódik. Egy város, ahol a vízen sikló gondolák és finom ételek várják az odalátogatót, ahol olyan nyelvet beszélnek, amely maga a költészet, és ahol az ember fontos emlékeket gyűjthet.

Megkérte a komornyikját, Renard-t, hogy foglaljon neki jegyet és szállást. Természetesen sikerült szobát szereznie az egyik leghíresebb szállodában, amely neves írókat és művészeket fogadott szerte a világból. Az ő fényképek lógtak a nagy előcsarnok falain, amelynek stukkós mennyezete tele volt faragott oroszlánokkal, az úszó városban mindenütt jelen lévő ikonikus állattal.

A rendkívül hatékony és leleményes Renard igazi kincs volt, kiterjedt kapcsolathálózata rendkívül hasznosnak bizonyult Atalanta nyomozása során. De a velencei utazás kizárólag a pihenésről szólt,

hogy Atalanta végre egy gyönyörű helyen tölthesse el a szabadidejét, távol az intrikáktól és a gyilkosságoktól.

Ó, igen! Atalanta elégedett sóhajjal elfordította a tekintetét a vakító lagúnáról, és lassan elindult, élvezve minden lépést és az őt körülvevő látványt. Mélyen beszívta a forró nyári nap illatait: a citrusfélékét, a napsütötte köveket, a virágos parfümökét...

Tekintete a színes ruhákban és terebélyes napkalapokban sétáló hölgyekre tévedt. Az egyikük egy kis fehér kutyát vitt a karján, amely vadul ugatott mindenkire, aki a közelébe került. Az épületek homlokzatát fehér kőből készült boltívek és oszlopok díszítették. Első pillantásra mindegyik ugyanolyannak tűnt, de ha közelebről megnézte az ember, sokféle eltérő részletet talált rajtuk: néhol kerekded, gyöngyszerű mintákat, máshol faragott virágokat.

Egy magas, sárgásbarna ház sarkán egy férfi állt világos öltönyben. Panamakalapja eltakarta az arcát. Ám amikor Atalanta egy pillanatra meglátta, elakadt a lélegzete, és akaratlanul is tett felé egy lépést.

Raoul!

Raoul Lemont autóversenyző volt, akivel Atalanta a provence-i Bellevue-ban ismerkedett meg, az első nyomozása során. Vendég volt Eugénie Frontenac és Surmonne grófjának esküvőjén, azon a hatalmas lakomán, ahol Atalanta diszkréten próbált a végére járni annak, hogy vajon a gróf ölte-e meg az első feleségét, Mathildét. Raoul Mathilde régi barátja volt, és egy ponton maga is gyanúsított lett. Ám Atalanta később rájött, hogy sohasem akarta igazán gyanúsítani a férfit, mert...

Elég! – rázta meg a fejét türelmetlenül. Ez a férfi nem Raoul volt. Csak jelentéktelen hasonlóságot mutatott vele. Muszáj lesz felhagynia azzal, hogy folyton rá gondol. Raoul messze volt, valamilyen versenyre készült épp.

Sportautó-pilótaként, aki azokon a merész versenyeken indult, amelyek Európa-szerte népszerűvé váltak, Raoul nap mint nap kockáztatta az életét, amit Atalanta se megérteni, se elfogadni nem tudott. Raoul általánosságban impulzív, tiszteletlen, harcos és büszke

ember volt. Ezen jellemvonásai Atalanta tökéletes ellentétévé tették. A nő szerette átgondolni a dolgokat, mielőtt cselekedett, és több oldalról mérlegelni egy adott helyzetet, mielőtt következtetéseket vont volna le. Raoul még azt is felrótta neki, hogy túl racionális, és nem adja át magát az érzelmeinek. De Atalanta szerint az érzelmek megtevesztők, és könnyen tévútra vihetik az embert. Sokkal jobb volt a világot tiszta, analitikus elmével nézni, és a tényeket megítélni anélkül, hogy az érzések mindent elhomályosítanak.

Atalanta megmosolyogta, hogy ilyen belső párbeszédet folytat Raoullal, mintha a férfi tényleg ott lenne mellette, mintha meg kellene védenie magát és a véleményét vele szemben. Ám Raoul élte a kalandokkal és kockázattal teli életét, míg ő Muranóban pihent egy jól megérdemelt nyaraláson.

És ha nem akart gyilkosságokra gondolni, akkor Raoulra sem szabadott gondolnia, hiszen a férfi szorosan kapcsolódott ahhoz a bizonyos üggyhez és a veszélyes megoldásához. Atalantának teljes mértékben a varázslatos látnivalókra kellett összpontosítania, és meg kellett élnie az álmot, hogy valóban itt sétál, nem csak képzeleg, ami után hamarosan visszatér az iskolába a tanári feladataihoz. Hiányoztak a diákjai, az, ahogyan lelkesen tanultak franciul a szonókat hallgatva, és amikor rosszkedvűen gondoltak egy-egy közelgő dolgozatra. A pillanatok, amikor bizalmasan beszélgettek vele, és amikor inkább a nővérüknek, semmint a tanáruknak érezte magát. Ám a szigorú igazgató gondoskodott róla, hogy soha ne kerülhessen közel egyikükhöz sem. Talán jobb is volt így, bár kissé magányossá tette.

– Virágot? – Egy idősebb nő érintette meg Atalanta karját, és egy nagy, fonott kosarat tartott felé, tele különböző színű, piros, rózsaszín, sárga rózsákkal.

A száruk textillal körbe volt tekerve, és egy tű is volt hozzájuk erősítve, hogy brosként lehessen hordani őket.

Atalanta tekintete végigsiklott a virágokon, megcsodálta a szirmok selymes simaságát. Szeretetteljes gondoskodással nevelték őket.

De végül megrázta a fejét, és továbbment. Furcsa lett volna rózsát vásárolnia saját magának. Ilyesmit inkább a párjukért rajongó vőlegények vagy férjek vesznek a kedvesüknek. Sok szerelmespár volt a turisták között, és még többen érkeznek majd később. Az idős aszszonynak nem lesz nehéz vevőket találnia a virágaira.

Én azonban üvegért jöttem. Atalanta megállt egy pultnál, amely meghajlott a vázák, edények és korsók súlya alatt. A napfény szivárványt varázsolt a tárgyakra, amelyek így még lélegzetelállítóbb látványt nyújtottak, mint egyébként. Amióta Murano létezett, az üvegfúvás mesteri készségeit nemzedékről nemzedékre örökítették tovább. Atalanta szeretett volna vásárolni valamit, de alaposan át kellett gondolnia, mit válasszon, hogy azután biztonságban haza tudja szállítani a szuvenírt.

Egy nagyobb, masszívabb darab talán jobb választás volna, mint azok a kisebb, törékeny pezsgőspoharak?

Ugyanakkor az a négydarabos készlet igazán csodaszép volt, és már el is képzelte, ahogy otthon ilyen pohárból iszik, miközben erre a gyönyörű, verőfényes napra gondol, és a szabadság e csodás érzésére, amelyet a nagyapja öröksége hozott az életébe.

Több tárgyat is kézbe vett, megforgatta őket, végighúzta az ujját a tökéletesen sima felületükön. Az asztal mögött álló árus tört angol-sággal próbálta elmagyarázni, milyen jó minőségű az áruja, de minden harmadik szó után olaszra váltott. Atalanta igyekezett a lehető legjobban követni a magyarázatot. Az exkluzív bentlakásos lányiskolában, ahol korábban dolgozott, előkelő olasz családok leszármazottai is gyakran megfordultak, így elég jól ismerte a nyelvet. Mégis különleges érzés volt most olyan tájon hallani azt, ahol évszázadok óta beszélték. Időnként meg kellett csípnie magát, hogy megbizonyosodjon róla, nem álmodik.

Azt mondta a kereskedőnek, hogy később visszajön, de előbb még szeretne körbenézni. Az árus még kiabált utána, bizonygatva, hogy milyen csodás termékeket árul, ám Atalanta már a következő

asztalhoz sétált, ahol egy újabb eladó próbálta meggyőzni arról, hogy valójában az ő portékája a legjobb a szigeten.

Azok a turisták, akik együtt érkeztek a hajón Atalantával, mind szétszéledtek, és különböző standoknál álltak, vagy az épületek alacsony kapuin bújtak be, hogy odabent is szétnézzenek. Ott, távol a perzselő nyári naptól, biztosan kellemes hűvös lehetett. Atalanta érezte, ahogy verejtékcseppek gördülnek le a nyakán, majd be a könnyű nyári ruhája alá. A hajón már eltette a fehér csipkekesztyűjét a retiküljébe. Bár elegáns viselet volt, és egy hölgynek mindig a legkiválóbb módon kellett öltöznie, a mediterrán nap alatt a kiegészítő inkább teherré vált. Talán le kellene ülnie egy kellemes, hűvös italra. Nem volt sürgős, hogy vásároljon valamit. Egy teljes nap állt a rendelkezésére, hogy felfedezze a szigetet, csak az utolsó hajóval tervezett visszatérni Velencébe.

Ekkor újra megpillantotta a világos öltönyös férfit, akinek a panamakalapja árnyékot vetett az arcára. Úgy tűnt, egyedül van. Talán ez nem is volt olyan furcsa, hiszen Atalanta maga is egyedül érkezett. De a legtöbben mégis párosával vagy barátokkal látogattak el a szigetre, és a férfi magányos alakja felkeltette a nő figyelmét. Nem alkudozott az árusoknál, hogy jó vásárt csináljon, és nem is gyönyörködött az építészeti látványosságokban. Szinte olyan érzés volt, mint ha... őt figyelné?

Atalanta gerincén hideg borzongás futott végig. A nagypapa világosan megírta neki a halála előtt egy levelében, hogy a munkája korántsem kockázatmentes. Az igazság keresése közben könnyen szerezhet magának az ember ellenségeket.

Renard is többször figyelmeztette, hogy mindenkivel legyen óvatoss, ne vegyen semmit készpénznek, és még a saját ügyfelei történeteiben se bízson meg teljesen. Lehetséges, hogy ez a sok figyelmeztetés, hogy legyen körültekintő, és készüljön fel a veszélyekre, túlzottan is óvatossá tette?

Már-már paranoiássá?

Elvégre nyaralni jött ide, igazán nem volt oka félelemre.

Mégis, miközben tovább kereste a tökéletes üvegszuvenírt, egyfajta nyugtalanság lett úrrá rajta, és időnként hátra-hátrapillantott. A világos öltönyös férfit azonban sehol sem látta. Vidám hangokat hallott maga körül, nevetést és gazdát cserélő üvegtárgyak csilingelését. Egy ember nagyságú tükröt vásárló pár például azt figyelte, hogyan helyezi az árus egy szalmával bélelt ládába a portékát, hogy biztonságosan lehessen szállítani.

Három fiú egy híd kőkorlátján egyensúlyozva énekelt egy áriát *A velencei kalmárból* a turistáknak, akik épp egy gondolán érkeztek. A gondolás dühösen rájuk kiabált, figyelmeztetve őket, hogy leeshetnek, és a csónakjára zuhanhatnak. Néhány turista nevetett a színjátékon, de egy rózsaszín ruhás hölgy eltakarta az arcát, mintha így akarna védekezni az esetlegesen rájuk zúduló lavina ellen.

A három fiú hirtelen leugrott a korlátról, majd menekülőre fogta, amikor egy sötét öltönyös férfi néhány méteren át üldözőbe vette őket, majd egy kék ház falának támaszkodott, zihálva kapkodta a levegőt, és előhúzta zsebkendőjét, hogy letörölje a homlokáról a verejtéket. Vajon egy elégedetlen apa volt az? Esetleg egy magántanár, aki kirándulni vitte a rábízott rakoncátlan gyerekeket?

Atalanta elmosolyodott magában. Pontosán efféle ártatlan kérdésekkel kell lefoglalnia a gondolatait. Miért rontaná el ezt a gyönyörű napot azzal, hogy a biztonsága miatt aggódik?

Beszélgetésbe elegyedett egy angol hölgygel, aki elmesélte neki, hogy amikor a férje még élt, minden nyáron ellátogattak Muranóba, és ez volt az első alkalom, hogy nélküle jött.

– Mintha még mindig itt lenne. Hallom a hangját, és látom, ahogy mellettem sétál. A gyerekeim attól féltek, hogy elszomorít majd az utazás, de igazából csak boldoggá tesz. Olyan sok csodálatos nyarat töltöttünk itt együtt, amelyek emlékét örökké megőrzöm a szívemben!

– Örülök neki – felelte Atalanta, miközben megigazította a napellenzős kalapját.

A szeme sarkából észrevett egy fekete ruhás nőt, akinek az arcát fátyol takarta. Sötét öltözeke élesen elütött a turisták színpompás kavalakájától, és Atalanta azon tűnődött, vajon helyi özvegyasszony lehet-e. Ám a ruha túl drágának tűnt, a fátyol pedig egy olyan elegáns kis kalaphoz volt rögzítve, ami akár egy párizsi butikból is származhatott.

Ki lehet ő, és mit keres itt?

Kérdések, amelyekre valószínűleg sosem kap választ, korholta magát Atalanta.

– Van itt egy különleges hely – magyarázta a mellette álló angol hölgy. – Egy kis udvar azon az utcán lefelé. Szabadon bemehet, senki sem fogja feltartóztatni. Átsétálhat a derékig érő fehér kerítéshez az udvar túloldalán, ahonnan pompás kilátás nyílik a vízre és a távolban Velencére. A férjemmel gyakran álltunk ott hosszasan, és gyönyörködtünk a látványban. Mindig van valami új, amit felfedezhet itt az ember. Most is tökéletes idő van hozzá, napos és ragyogó. Jártunk itt esős időben is, de akkor közel sem olyan vidám a hely. – Egy pillanatra megérintette Atalanta karját. – Érezze jól magát itt, kedvesem!

Atalanta megköszönte a tanácsot, és elindult az utcán lefelé. Ahogy távolodott a nyüzsgő kereskedőktől, a mögötte lévő hangja lassan elhalkult, és minden elcsendesedett. A nyitott ablakokból érezni lehetett a friss fűszerekkel és fokhagymával készülő ételek illatát. Legfőképp rengeteg fokhagymával.

Atalanta megkönnyebbülten sóhajtott fel, és rájött, valójában nem az a típus, aki élvezzi a tömeget. A csendben hirtelen újra hallotta a saját gondolatait.

Halkan felnevetett, majd belépett az udvarba, ahová az angol hölgy irányította. Egyenetlen, szürkés macskaköves ösvény vezetett a túloldalon lévő fehér fakerítésig.

Egy olajfa vetett gyenge árnyékot ide, a falon lévő drótkalitkában kis énekesmadarak csiripeltek, és idegesen repkedtek egyik rúdról a másikra. Atalanta a kerítésre támaszkodott. A fa felmelegedett a napon, és a megrepedezett festék érintését megnyugtatóan valóságosnak érezte.

Olykor ez az újfajta, jómódú élet olyannak tűnt számára, mint egy bonyolult álom, amelyben egyik csodálatos nap követte a másikat, de amelyben mindig ott volt a felismerés, hogy valahogyan véget kell majd érjen. Valójában nem volt igazán gazdag, és nem tehetett meg bármit, amit csak akart. Igazából csak arra várt, hogy felébredjen a kis kollégiumi szobájában, ahol a szigorú házvezetőnő hamarosan dörömböl majd az ajtaján, és emlékezteti rá, hogy késésben van az óráról.

Hirtelen egy árnyék borította be Atalantát. Csak az utolsó pillanatban vette észre, annyira elmerült a gondolataiban, és a kezét feltartva fordult meg gyorsan, hogy ellökje magától azt, aki ilyen közel lépett hozzá.

Amikor belenézett a mélybarna szempárba, amelynek a gazdája fél órával korábban még csak a gondolataiban volt jelen, elakadt a lélegzete.

– Raoul – suttogetta, miközben tekintete a férfi szeme fölött és a szája körül húzódó vonalakra és feszes ajkára szegeződött. – Korábban azt hittem, láttam magát egy pillanatra... de hát ön nem lehetne itt... Hogy...? – Alig volt ereje, hogy folytassa a kérdését.

Talán azért, mert korábban együtt győzték le a gonoszt, Atalanta szíve hevesen kezdett verni, és a szája is kiszáradt.

– Nem kellene ennyire eltávolodnia a tömegtől, Miss Ashford. Lehet, hogy nem biztonságos.

Az, hogy Raoul *Miss Ashford*nak szólította, gyorsan visszarántotta a nőt a valóságba. Elpirult a saját merészségén, ugyanis a keresztnévén szólította a férfit, mintha olyan közeli viszonyban lennének. Lehet, hogy együtt fogtak el egy gyilkost, de sosem lettek igazi barátok.

Legalábbis Atalanta így ítélte meg a helyzetet.

Bosszantotta, hogy kétségei vannak a kapcsolatuk természetét illetően. Büszke volt arra, hogy miközben képes egészen bonyolult problémákat megoldani, nem tudja meghatározni, mi is kötötte össze őt és ezt a nyugtalanító férfit.

Erőltetett mosollyal körbemutatott.

– Szerintem itt teljes biztonságban vagyok. Nyaralok.

– Tudom – felelte Raoul, és továbbra is őt nézte, fürkésző tekintete mintha keresett volna valamit az arcán.

Ennyire megváltozott volna?

Velencébe indulása előtt Atalanta rendbe hozatta a haját, úgy gondolta, egy kis elegancia nem árt majd a nagy hírű szálloda tiszteletet parancsoló termeiben. Azonban aznap reggel alig sminkelte ki magát, és bár a ruhája elég divatos volt, a cipője kiválasztásakor inkább a kényelmes sétákra gondolt, semmint az eleganciára.

Raoulnek azért így is rá kellett ismernie a kissé különc nőre, akivel Bellevue-ben találkozott.

Így tehát egészen más okból tanulmányozhatta az arcát ilyen kitartóan.

Hirtelen minden a helyére került. Megértette, miért lehet itt a férfi, és miért jött utána ilyen messzire.

– Történt valami? – kérdezte. – Szüksége van a segítségemre?

Elképesztő bizonyossággal érezte, hogy bármit megtenne, bárhová elutazna, ha Raoul ezt kérné tőle. Talán van egy nővére, aki bajba került? Szinte semmit sem tudott a férfi magánéletéről. Csak annyit, hogy az apja francia és az anyja spanyol. De a testvéreiről, a személyes kapcsolatairól semmit. Olyan sok homályos folt volt vele kapcsolatban, amelyeket szeretett volna tisztázni, hogy jobban megértse.

Raoul elmosolyodott. Az a lassú mosoly volt ez, amelyet Atalanta olyan jól ismert. Az a kissé gőgös mosoly, amellyel távol tartotta magától az embereket, és ami miatt Atalanta mindig úgy érezte, hogy a férfi mulat rajta. Vajon rossz következtetést vont le? Vagy bekapott egy csalit, amit Raoul tudatosan húzott el előtte?

– Nincs szükségem a segítségére – felelte a férfi mély hangon. – De lehet, hogy önnek szüksége lesz az enyémmre. Figyelik magát.

MÁSODIK FEJEZET

– Figyelnek? – ismételte Atalanta.

Eddig azt hitte, hogy Raoul az, aki figyelni őt a kalapja alól. De ha nem ő, akkor kicsoda?

És miért?

– Sss, halkan – figyelmeztette Raoul, és közelebb hajolt hozzá.

– Tegyen úgy, mintha megint a kilátást csodálná.

Atalanta engedelmesen megfordult, és a vízen úszó csónakokat nézte, de nemigen tudta értékelni a tündöklő lagúnát. A szíve hevesen vert, és a fejében egyre csak az visszhangzott: *Igazam volt, valami nincs itt rendben, éreztem, tudtam. Az ösztöneim nem tévedtek.*

Egyrészt büszke volt arra, hogy bízhatott az ösztöneiben – ez egy felbecsülhetetlenül értékes képesség lehet az új munkája szempontjából –, ugyanakkor ráébredt, hogy ez egyben azt is jelentheti, hogy egyre ritkábban élvezheti az ártatlan pihenéssel töltött, nyugalmas időszakokat. Lehetséges egyáltalán szétválasztani a munkát a magánélettől? Mostantól mindenhol az érdeklődés középpontjában lesz? Olyan lett, mint egy filmsztár, akire folyton mutogatnak a körülötte lévők, sugdolóznának róla, vagy autogramot kérnek?

Lehetséges, hogy nem fogja tudni kiélvezni a pénzét és a lehetőségeit, az ezekkel elkerülhetetlenül együtt járó feladatai miatt?

– Párizsban voltam, és felhívtam önt, hogy elhívjam vacsorázni, de a komornyikja közölte velem, hogy Velencébe utazott. Volt olyan kedves, és megadta a szállodája címét. Velence híres a kiváló tenge-

ri konyhájáról, ezért egy impulzív ötlettől vezérelve úgy döntöttem, átugrom ide pár napra, és elhívom egy kis városnézésre, ha van kedve hozzá. Nem fogom untatni a Piazza San Marcóval, inkább elviszem olyan helyekre, amelyek kevésbé ismertek, de éppolyan szépek, vagy talán még szebbek. Egy barátom egy valóságos dózsepalotában él. Minden szobáját látnia kell, hogy átélhesse az egykori pompáját. És ismerem a legjobb éttermeket itt. Nem hagyhatja el Velencét anélkül, hogy megkóstolna néhányat a helyi specialitásokból. A *Sarde in saort* és a rizottót.

Atalanta ismét a fakerítésbe kapaszkodott. Városnézés Velencében, egy gondolában Raoullal, aki olaszul beszél a csónakossal. Az olasz szavak az ő szájából talán még költőibben hangzanának. Talán, mert ennyire szereti ezt az országot?

Egy ilyen élmény egészen... romantikus lenne?

Majdnem elnevette magát ezen a szón. Ismerve, hogyan vélekedik Raoul a kapcsolatokról, Atalanta arra a következtetésre jutott, hogy a romantika az utolsó dolog, ami a férfi eszébe jutna, és valószínűleg inkább arról van szó, hogy kötelességének érezte megmutatni neki az országot, amely szinte a szülőhazája, mivel annyi versenyen vett már itt részt. Korábban egyszer azt mondta Atalantának, hogy mindig elérheti őt, ha levelet ír a római Hotel Benvenuto címére.

– Ma reggel, mikor útban voltam, hogy meglepjem önt – folytatta Raoul –, láttam, amint elhagyja a szállodát, és mielőtt megközelíthettem volna, hogy megszólítsam, észrevettem, hogy követi egy nő. Fekete ruhát és fátylat viselt.

Atalanta összeszűkítette a szemét. A leírás ismerősnek tűnt.

– Egy fekete ruhás nő fátyollal? Most itt van Muranóban. Éppen az ímént láttam, mielőtt idesétáltam volna.

– És ő is látta magát idejönni – mondta Raoul komoran. – Sietve követtem önt, nehogy maga után jöjjön, és... – Elhallgatott.

– Gondolja, hogy ártani akar nekem?

A csendes udvar nyugalma éles ellentétben állt a gondolattal, hogy

valaki rossz szándékkal követné Atalantát. És éppen ezért lehetett tökéletes hely egy támadásra. A madárcsicsergés és az olajfák ágai között susogó szellő andalító hatása alatt a potenciális áldozat teljesen gyanútlan lehet.

Atalanta lelki szemeivel már látta is: egy penge elrejtve a fekete öltözet alatt, és egy gyors döfés, miközben a nő elhalad mellette. Senki nem venne észre semmit, és mire riasztanák a hatóságokat, az elkövető nyomát bottal üthetnék, az ő holttestét pedig elszállítanák.

De nem volt ez a gondolat egy kissé túlzóan drámai? Miért akarna egy ismeretlen fekete ruhás nő ártani neki? Mi értelme lenne megsebesíteni vagy megölni őt? Hiszen ő senkivel szemben nem követett el semmiféle igazságtalanságot. Valóban nem, ugyanakkor elkapott egy gyilkost, és gondoskodott róla, hogy rács mögé kerüljön, ahol most a tárgyalásra és a halálbüntetésre vár. Az ő nyomozása miatt odaveszett egy élet. Vajon a rokonok akarnak bosszút állni? Vajon célponttá vált?

– Először csak meg akartam mutatni önnek Velencét, és gondoskodni róla, hogy nagyobb élményben legyen része, mint egy átlagos turistának, aki kizárólag az ismert látványosságokat látja. De most, hogy észrevettem ezt a nőt, aki követi önt, azt hiszem, fel kell ajánlanom a segítségemet a biztonsága érdekében. – Ez nem javaslatnak, inkább következtetésnek hangzott.

– Nem vagyok biztos benne, hogy helyesen látja a helyzetet. – Atalanta igyekezett erősnek mutatni magát. – Látta, hogy elhagyom a szállodát, és azt, hogy ez a fekete ruhás nő ugyanazon az úton halad, mint én, és most itt van a szigeten. Lehet, hogy ő is csak egy turista, aki üvegszuvenírt szeretne vásárolni. Rajtunk kívül rengeteg más nő van még itt. Nem lehet, hogy a jelenléte pusztán véletlen?

– Természetesen lehetséges. De tényleg a veszélyes módját akarja választani annak, hogy ezt kiderítse?

Atalanta lassan vett egy mély levegőt. Hogy akarja-e? Nem volt jellemző rá, hogy olyan drámai fantáziálásba kezdjen, miszerint az élete veszélyben van, de nem is akart szükségtelenül kockáztatni. Még csak

épphogy belekóstolt az új szakmájába, és szándékában állt jó egészségben folytatni.

Ellazította a kezét a kerítésen, és egy praktikus kérdést tett fel:

– Mit javasol?

– Egész nap kísérhetem önt a szigeten. Miután megvásárolta az üvegtárgyat, amit akart – mondta Raoul némi iróniával, mintha úgy gondolná, Atalanta már eddig is túl sok időt töltött ezzel –, visszamehetünk együtt Velencébe, megmutatom önnek a várost, és vacsorázunk. Meglátjuk, tovább követ-e minket a fekete ruhás nő, vagy eláll a szándékától, amint rájön, hogy maga már nincs egyedül, és nem olyan kiszolgáltatott.

A „kiszolgáltatott” szó kissé sértő volt. Igen, Atalanta egyedül volt itt nőként, de ez hozzátartozott az életéhez. Nem változtathatott rajta, és nem függhetett folyton Raoul jelenlététől.

– Meddig akar kísérgetni engem? – kérdezte halkan.

– Meddig? – ismételte a férfi, mintha nem értené.

– Igen, meddig. Egy napig? Egy hétig? Örökké? Ha az a nő akar tőlem valamit, nem fog lemondani róla csak, mert egy napra mellém szegődik valaki kísérlőként.

– Ez talán felhívás keringőre? – kérdezte Raoul kedélyesen.

– Inkább racionális gondolkodás. Ön nem tud megvédeni engem a rossz szándékú emberektől. – Atalanta vett egy mély lélegzetet, és próbálta ezt az igazságot az elméjébe vésni. Saját döntése volt, hogy elfogadja a nagyapja által rá hagyományozott hivatást, és most vállalnia kellett a következményeket. – Ezenkívül még nem jelenthetjük ki, hogy ez a nő valami gonosz dologban sántikál.

Atalanta nem akarta olyan könnyen elfogadni, hogy sohasem lehet ideje saját magára, és nem nézhet várost anélkül, hogy ne vetne folyton óvatos pillantásokat a háta mögé. Úgy vélte, a nagyapja sem hagyhatta, hogy az életét tönkretegyék a bosszúszomjas ellenségekkel kapcsolatos félelmek.

– Rendben – lépett hátra egyet Raoul.

Atalanta hirtelen hideget érzett a karján. Miért utasította el a férfit ilyen nyersen? Talán félt attól, hogy érezné magát a társaságában? Attól, hogy a közös városnézés fesztelen légkörében megfélekezne magáról, és fogékonyabbá válna Raoul vonzerejére?

Valójában jobban félt Raoul közelségétől, mint a titokzatos fekete ruhás nőtől?

– Most úgy fogok tenni, mintha elbúcsúznék, és elmennék, ön pedig maradjon itt, mintha nézelődne. De itt leszek a közelben, hogy segítsék, ha az a nő bármire is készülne. Mindig legyen nagyon óvatos. – Hangosan pedig ezt mondta: – Akkor holnap találkozunk. Már alig várom! Addig is viszontlátásra!

Látványosan meghajolt, majd elsétált.

Atalanta némi iróniával arra gondolt, hogy ez a kis színjáték aligha tévesztene meg bárkit, aki jól ismeri Raoult, de a fekete ruhás nő valószínűleg teljesen idegen volt, és minden bizonnyal egy piperkőc férfinak tartotta, aki épp próbál elbűvölni egy hölgyet egy városnézéssel, esetleg egy vacsorameghívással, vagy bármi mással, ami miatt másnapra találkozót beszéltek meg.

Kezét kipirult arcához emelte. Elégedett és a biztonságát fenyegető veszélyekről mit sem sejtő turistának kellett mutatnia magát. Mosolyt erőltetett az arcára, vetett egy utolsó, vágyakozó pillantást a lenyűgöző lagúna látképére, majd kísétált a kis udvarból.

A következő egy órában ellátogatott néhány műhelybe, ahol a mesterek üvegfúvó pipákkal dolgoztak, amelyek vége narancsvörösén izzott a kemencék forróságától, miközben a világhírű üvegtárgyakat formázták. A szuvenírektől roskadozó standoknál adventurinkancsokat, falitükröket és csillárokat csodált meg, alkudozott a kereskedőkkel, végül pedig beleegyezett, hogy megvásárol egy hatdarabos pohárkészletet, amelyet még aznap futárral a szállodájába szállítanak. Megkönnyebbült, hogy sikerült kiválasztania egy emlékezetes aján-

dékot, ugyanakkor furcsán csalódott volt, amiért mind ez idő alatt semmi rejtélyes nem történt.

Talán Raoul tévedett, és senki sem követte őt? Szándékosan eltúlozta volna a fekete ruhás, rejtőzködő nő jelentette veszélyt, hogy ezzel magyarázza meg, miért kellene Atalantának elfogadnia az ajánlatát, hogy együtt töltsenek el egy kis időt? A férfi talán megérezte a vonakodását, és úgy gondolta, további ösztönzésre van szüksége ahhoz, hogy igent mondjon?

De vajon miért nem ment bele Atalanta a játékba, és fogadta el Raoul ajánlatát, függetlenül attól, hogy igazolt-e a veszély?

Eltölthetett volna egy kellemes délutánt Raoullal egy elegáns gondolán, amely kecsesen siklik végig a megannyi kanálison, azután ellátogathattak volna abba a dózsepalotába, amelyet a férfi említett, majd friss tengeri herkentyűkből készült vacsorát fogyaszthatott volna egy meghitt kis étteremben. Az efféle, egy jóbarát társaságában eltöltött gondtalan pillanatok emléke sokkal többet jelentett volna, mint az értékes üvegtárgyak, amelyeket most megvásárolt.

Atalanta e rossz döntése miatt bosszankodott, miközben befordult egy mellékutcába, amely visszavezetett a kikötőhöz... vagy legalábbis ezt gondolta. Azonban ahogy elindult a göröngyös, macskaköves utcán, észrevette, hogy maga mögött hagyja az üvegfúvók nyüzsgő negyedét, és egy csendesebb környékre jut, ahol magánházak sorakoztak. Az egyszerű faajtók előtt virágokkal és fűszernövényekkel beültetett agyagcserepek álltak. A gyerekek, akik azon versenyeztek, hogy ki tudja messzebbre dobni a kavicsokat, elszaladtak, amikor megpillantották Atalantát, és hátrahagyták az apró köveket. Egy fémajtó csapódott be valahol, és egy kutya ugatása hallatszott a ház túloldaláról.

Amikor a kutya éles csaholása elhalt, Atalanta egy tompább hangra lett figyelmes. Léptek zaját hallotta a háta mögül.

A szája kiszáradt, a keze ökölbe szorult. Bárcsak lenne nála valami, amivel megvédhetné magát!... A tekintete alkalmas tárgyat keresett a közelben: egy vastag ágat, egy meglazult követ, de nem látott egyebet,

csak a nevetségesen apró kavicsokat. Még homok sem volt sehol, amit megmarkolhatott volna, hogy az esetleges támadó szemébe szórja.

Hallgatnod kellett volna Raoulra.

A léptek zaja egyre hangosabb lett, mintha a mögötte lévő alak egyre közelebb érne. Haladjon tovább, vagy forduljon meg, hogy lássa, ki az? Az is lehet, hogy csak egy helyi lakos megy a dolgára, és teljesen ártalmatlan.

Hátrapillantott a válla fölött. Egy magas alakot látott, tetőtől talpig fekete ruhában... Megnyújtotta a lépteit. *Hol van Raoul?* Vajon még mindig figyel? Vagy a kétkedésével elüldözte magától a férfit, aki azt gondolta, nincs szükség a segítségére?

Bal kéz felől észrevett egy nyitott faajtót. Odabent gyertyák halvány fénye világította meg a teret. Atalanta aranyhímzéses falvédőket látott, meg egy szentet ábrázoló szobrot egy falba vájt fülkében. Hirtelen ötlettől vezérelve belépett a helyiségbe, abban reménykedve, hogy az egy templom, és imádkozó embereket talál majd odabent.

Esetleg egy papot? Vagy bármilyen társaságot, amely védelmet nyújthat a számára.

De senkit sem volt ott. A levegőt a gyertyaviasz nehéz illata töltötte be. A pislákoló lángok megvilágították a szent márványból faragott vonásait. Atalanta nem tudta, kit ábrázolhat a nőalak.

Mögötte valami megmozdult. Már az előtt tudta, hogy megfordult volna, hogy a fekete ruhás nő az. Most, hogy közelebb ért hozzá, észrevette, hogy a nő egymagas vele, és hasonló testalkatú. A fátyoltól nem látta az arcát, és a korát sem tudta megállapítani, de az alak erőt és mozgékonytárgyat sugárzott, tehát nyilvánvalóan nem egy szigetlakó özvegyasszonyról volt szó.

– Egész délelőtt követett engem – szólította meg Atalanta, hogy kezébe vegye az irányítást. – Akár el is árulhatja, miért.

– Vártam a megfelelő pillanatot, hogy beszéljek magával – felelte a nő halkán, szinte suttogva, mint aki alig kap levegőt. – Többször is elbizonytalanodtam, hogy megtegyem-e. Amikor az a férfi odament ön-
höz, biztos voltam benne, hogy meghívja, hogy együtt nézzenek körül

a szigeten, és ezzel elszalasztom a lehetőséget. Utáltam magam, hogy annyira megkönnyebbültem. A gondolatától, hogy nem kell cselekednem.

Atalanta oldalra billentette a fejét. A nő egyáltalán nem tűnt ellenségesnek, semmi jel nem mutatott arra, hogy bántani akarná. Inkább olyan... bizonytalan volt, mint aki fél.

– Miben segíthetek? – kérdezte Atalanta.

– Tudom, hogy ön Clarence Ashford örököse.

Atalanta felszisszent, amikor meghallotta a nagyapja nevét.

– Nem mondhatom el, honnan ismertem őt – folytatta a nő. – Az életemnek arra az időszakára kellene visszatekintennem, amelyet inkább elfelejtenék. De tett valamit értem, amit soha nem tudok meghálálni. Megmentett mindent, ami voltam, mindent, amim volt. – A nő egy pillanatra elhallgatott, mintha mégiscsak visszaemlékezett volna arra az időszakra. – Azt mondta, ha valaha ismét szükségem lenne rá, keressem meg – folytatta, majd kurtán felnevetett. – Biztos voltam benne, hogy erre soha többé nem kerül sor. Hiszen megtanultam a leckét. Többé nem kockáztatok. És lám, most mégis itt vagyok, és segítséget kérek.

– Mi történt? – kérdezte Atalanta.

A nő egy pillanatig habozott.

– Amit most elmondok önnek, az az, amit hiszek, nem az, amit tényként bizonyítani tudok. Megérzéseken alapul. Az anyai ösztöneimen.

Atalanta várt. A helyiség hűvös levegője kellemes volt, akárcsak a szent szobor csendes társasága. Talán az is egy anyát ábrázolt?

– Régi velencei családból származom – folytatta a nő. – A város megépülése óta itt élünk. Kereskedtünk és utaztunk. Azt hittük, miénk a világ – mondta némi büszkeséggel a hangjában. – Amerre csak jártunk, a selyemút mentén mindenfelé házakat és várakat építettünk.

Atalantán izgatottság lett úrrá, amikor meghallotta a híres kereskedelmi útvonal nevét, amely Kína szívébe vezetett.

– Vannak régi velencei várak a görög Szantorini szigetén is. Néhány távoli rokonom még ma is ott él. Nyár elején – a nő hangja elcsuklott egy pillanatra – a lányom, Letitia odautazott, hogy egy idős hölgy mellett

legyen társalkodónő. Olvasott neki, bevásárolt, sétált vele. Mindkét fél számára kielégítő volt, mivel az idős hölgynek szüksége volt valakire, a lányomnak pedig maradt ideje a sziget felfedezésére, amikor a nő aludt vagy pihent. Mindig is vadóc gyerek volt, aki látni akarta a világot.

– Én is ilyen voltam gyerekkoromban – jegyezte meg Atalanta mosolyogva.

A nő, mintha meg sem hallotta volna, lassan folytatta:

– A lányom tehát elutazott Szantorinire. Kaptam tőle néhány levelet. Boldognak tűnt, tele volt tervekkel. Magával vitte a fényképezőgépet, és gyönyörű helyekről készített felvételeket: a vörös és fekete tengerpartokról, a munkájukat végző halászok festői látványáról. Fotós akart lenni. A férjem nagyon ellenezte. Ő úgy gondolja, hogy a nők dolga, hogy férjhez menjenek, és gyereket szüljenek. De Titia még olyan fiatal volt! Csak tizenkilenc...

Atalanta döbbenten vette észre, hogy a nő folyamatosan múlt időben beszél a lányról. Vajon ez azt jelenti, hogy...?

– Múlt héten kaptuk a hírt, hogy... – folytatta az asszony, és nagyot nyelt. – Hogy Titia meghalt. A tengerbe zuhant egy szikláról. Neki... mindig is tériszonya volt, és mielőtt elutazott volna, a lelkére kötöttük, hogy ne nézzon a kamerába, ha egy szikla szélén áll, mert megszédülhet és leesik. Mondtuk neki, hogy ne kockáztasson... – A nő hangja elcsuklott.

Atalanta megérintette a karját.

– Annyira sajnálom!

– Nem tudom elhinni, hogy meghalt – folytatta a nő elfojtott hangon. – Éjjelente álmatlanul fekszem, és arra gondolok, biztosan valami tévedésről van szó. Haza fog jönni. Haza kell jönnie.

A nő zokogásban tört ki, a könnyei potyogtak a fátyla alól. Atalanta megszorította a karját, és érezte, semmi olyat nem tudna mondani, amivel segíthetne.

A nő vett egy mély lélegzetet, és folytatta:

– Nem tudom elhinni, hogy meghalt. De azt sem, hogy balesetet szenvedett. Azt hiszem... megölték.